

“Eigenlijk hebben we je alles al verteld via Facebook, maar wat wel nieuws is, is dat we een historisch museum hebben gekregen in het dorp, wat een giller hè? Alsof er zoveel te vertellen is over ons dorp.”

“De oude hoefsmid heeft zijn huis gevuld met oude meuk en noemt het nu een historisch museum,” vertelt Britney lachend.

“Oh, ik vind het wel een leuk idee,” zegt Jenny.

“Ja, heb je haar weer, met haar geschiedenisgekte,” lacht Stella.

“Misschien kunnen we er zo even gaan kijken, wie gaat er met me mee?”

“We gaan alle drie wel mee, hoor. Als we je daar een plezier mee kunnen doen,” antwoordt Britney.

“Zullen we dan gelijk gaan, alles is toch op, dan ga ik binnen afrekenen.”

“Jij laat er ook geen gras over groeien zeg,” merkt Britney op.

“Ach, we kunnen er maar vanaf zijn.”

Alle drie de meiden lachen als Stella er een gek gezicht bij trekt.

Ze staan op en lopen de richting op van het museum.

Bij het huis van de smid aangekomen hangt er inderdaad een bordje aan de muur: *MUSEUM* staat erop. Het hangt alleen aan de oude smederij met stal en niet aan zijn huis. Een van de grote houten deuren staat open en ze lopen direct naar binnen.

Binnen hangen er wat spotjes aan het plafond die gericht staan op het oude smederijgereedschap met bordjes ernaast waarop staat waar het voor diende. Ook hangen er oude foto's van de smederij aan de muur.

Wat meer achter in de smederij hangen foto's van het dorp en de omgeving. Op één van de foto's staat het oude landhuis.

Dan komt er uit de oude stal opeens een wat oudere man aangelopen.

“Goedendag dames, komen jullie wat historie opsnuiven van het dorp?” vraagt de man.

“Het enige wat ik tot nu toe heb opgesnoven is stof,” mompelt Britney zachtjes.

De andere drie meiden kunnen met moeite hun lachen inhouden.

“Kijk rustig rond, er staan en hangen genoeg interessante spullen. Een stukje verderop, in de oude stal, liggen allerlei

voorwerpen die hier in de omgeving zijn opgegraven, zoals potten, scherven, gespen en beenderen. En er hangen ook foto's van bekende dorpsgenoten."

"Beenderen?" vraagt Stella. "Van wie zijn die dan?"

"Waarschijnlijk van mensen van wie beweerd werd dat ze heksen waren," antwoordt de man. "Zeg, jij bent toch de kleindochter van Gwen en Mark?" Hij wijst naar Jenny.

"Ja, dat klopt. Wat leuk dat u een museum gemaakt heeft, hoe komt u daarop?"

"Ik werd te oud voor het smeedwerk en ik wilde niet stilzitten, daarom."

"Nou, we gaan weer verder hoor met alles te bekijken wat u zoal verzameld heeft." Stella probeert het met een serieus gezicht te zeggen.

Jenny staat inmiddels bij de foto's van bekende dorpingen te kijken. Zo hangt er een foto met een krantenknipsel waar de bakker op staat. Die heeft een wedstrijd gewonnen voor het bakken van de beste muffins. Dan valt haar oog op een jonge uitvoering van opi Duncan.

"Kijk nou, mijn opi hangt hier ook!" roept ze naar haar vriendinnen.

Er hangt ook een bordje bij en daarop staat: *Duncan Phillips: beste cricketspeler van 1970.*

"1970? Toen was hij eh... vierendertig jaar. Wat grappig, nooit geweten dat hij zo sportief was."

Verder hangt er nog een foto van iemand die ooit de beste klokkenluider was. Van iemand die een hardloopwedstrijd had gewonnen en van een vrouw die de lekkerste appeltaart had gebakken bij een wedstrijd tussen een stel dorpen uit de buurt.

"Wat woonden er toch een boeiende mensen in ons dorp," zegt Stella.

Maar Jenny hoort het niet, want ze staat inmiddels te kijken naar een oudere man op een nabij gehangen schilderij. Hij heeft een grote grijze baard en draagt een rare hoed. Om zijn nek draagt hij een ketting met een hanger en in de hanger zit een geeloranje-achtige steen.

Op het bordje ernaast staat: *Duncan William Phillips, bijnaam Duncan, The Wizard of Hillborn: 1615-1696.*

"Krijg nou wat! Vanmorgen vond ik nog een boekje van hem. Wat een gek toeval," zegt Jenny verbaasd.

"Wie is die oude kerel?" De meiden staan inmiddels naast haar. Elza leest voor. Vervolgens vraagt ze: "Is hij familie van jou dan?"

Jenny haalt haar schouders op. "Ik denk het, ik heb nog nooit van

hem gehoord. Vanmorgen vond ik een boekje dat geschreven is door hem, is dat niet toevallig?"

"Toeval bestaat niet, dames," alle vier schrikken ze van de stem achter hen en ze draaien zich vlug om. Daar staat de oude smid.

"Wat bedoelt u? En waarom werd hij Duncan, The Wizard of Hillborn genoemd?"

"Weet je dat dan niet? Het is per slot van rekening familie van jou."

"Nee, ik heb nog nooit van hem gehoord en hem ook nog nooit ergens eerder gezien op een schilderij. Waarom hangt het hier en niet op het landgoed?" vraagt Jenny.

"Dit is een kopie van het schilderij, het origineel moet zich in het landhuis bevinden. Waarom hij daar niet hangt, weet ik niet. Ik weet wel dat deze kopie geschilderd is door een voorvader van mij. Kijk maar!" Hij wijst naar de naam rechtsonder in het schilderij. "V. Stenford staat er geschreven, dat is ook mijn achternaam. V. Stenford was een jonge schilder. Hij ging veel met jouw familie om en kwam vaak op het landgoed. Hij heeft aan je betovergrootouders gevraagd of hij wat portretten mocht naschilderen en dit is er één van," vertelt de oude smid.

"Wat is er van hem terechtgekomen? Is hij een bekende schilder geworden?" vraagt Jenny

"Nee, hij is vermist geraakt. Dat is het verhaal dat bij ons in de familie rondgaat. Enkele jaren geleden kwam ik het schilderij op een veiling tegen en heb ik het gekocht," zegt de smid.

"Waarom zou het niet meer bij ons hangen, was hij een slecht mens misschien?"

"Wat is slecht en wat is goed? Het is maar hoe je het bekijkt en waar je in gelooft. Hij was een man die veel van de natuur wist, zoals welke paddenstoelen je kunt eten en welke planten een geneeskrachtige werking hebben. Als mensen uit het dorp ziek waren, gingen ze bij hem langs om medicijnen te halen die hij zelf brouwde. Alleen geloofde hij ook in hogere machten en in de kracht van heksen en sprak hij ook toverspreuken uit. En dat vonden de dorpsbewoners toch minder. Sommigen gingen meedoen aan de vervolging van heksen en magiërs. Dat was zo rond 1644. Duncan was toen negenentwintig en begon heksen onderdak te verlenen. Vaak waren het vrouwen, een enkeling was man. In mijn ogen waren het gewoon natuurgenezers met een kronkel, als je begrijpt wat ik bedoel." De oude smid haalt even adem en dan vervolgt hij: